

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

"Ολοι, άλλος λίγο άλλος πολύ, έχουμε κάτι που μάς ένοχλεί. Τον ένα τον ένοχλεί ο θόρυβος, τον άλλο τον ένοχλεί ο καπνός του τσιγάρου, τον τρίτο τον ένοχλεί η φλυαρία, ο τέταρτος δεν μπορεί να ζήσει ούτε λεπτό στη σιωπή. Τη φίλη μου λοιπόν τη Μαρίκα, την ένοχλεί η βιασύνη. "Οχι πώς είναι υποτονική ή κοπέλα. Κάθε άλλο. Καί δραστήρια είναι, και πρωτοβουλία έχει, και τις δουλιές της τις βγάζει πάντα σε πέρας και μάλιστα εγκαίρως. Πάντα όμως θέλει να νιώθει πώς έχει μπροστά της χρόνο, πώς μπορεί να κινηθεί άργα, μεθοδικά, χωρίς ύστερισμούς και ένταση. Της λές:

—Τι λες, βρε Μαρίκα, πάμε σινεμά;

—"Απόψε; "Α, όχι, δεν μπορώ.

—Και γιατί; "Εχεις τίποτε άλλο να κάνεις;

—"Οχι, δεν έχω, αλλά θάπρεπε να τ' ξέρω από πριν. Δεν μπορώ να ετοιμασθώ έτσι, άμα σβύσει. "Αν είναι για αύριο, ευχαρίστως!

Της προτείνει να αρθεί σπίτι για ένα καφέ. "Α, πά πά, είναι αδύνατο, δεν έχει χρόνο. Κι' αν θελήσεις να πας έσδ κοντά της για ένα καφέ, πρέπει να την ειδοποιήσεις τουλάχιστο... τρεις μέρες πριν, όποτε και τ' άξια σου για καφέ θ' αλλάξουν κι' η διάθεσή σου για λίγη φιλοκουδεντούλα θ' έχει εξαφανισθεί.

—Αυτή είναι λοιπόν η φίλη μου η Μαρίκα. Χρυσός άνθρωπος, εξαιρετικά φίλη, που μπορείς να στηρίξεις πάνω της σ' οποιαδήποτε δύσκολη στιγμή σου, ξέροντας ότι θ' α θυσιάσει όλα για να σε βοηθήσει. Φτάνει, βέβαια να.. της δώσεις λίγο χρόνο.

"Όλα λοιπόν πήγαιναν καλά κι' άγια με τους συγγενείς και τους φίλους της Μαρίκας, που ήξεραν το κουσούρι της και την δεχόταν μ' αυτό. "Όσπου πριν λίγο καιρό άρραβωνιάστηκε. Θαυμάσιος ο νέος, με χαρακτήρα, με μόρφωση, άγαπηθήκανε κι' όλας με τη Μαρίκα. "Όλοι χαρήκαμε, όλοι είπαμε τί ταιριαστό ζευγάρι. "Αλλά, άλλοιμονο, προχθές παρουσιάστηκε μπροστά μου με μάτια πρησμένα άπ' τ' ό κλάμα η Μαρίκα.

—"Άστα, θ' α χωρίσω, δεν μπορώ άλλο.

—Γιατί; τί συμβαίνει βρε Μαρίκα; Σούκανε τίποτα; Μήπως σε κτύπησε;

—"Οχι, όχι.

—Τσακωθήκατε; Σού κακομίλησε;

—"Οχι, όχι.

—Είναι τσιγγούνης, σπάταλος, πίνει, παίζει χαρτιά;

—"Οχι, τίποτα άπ' όλα αυτά.

—"Ε, τότε τί στην εχθή συμβαίνει;

Και κλαμένη, συγκινημένη, δυστυχισμένη ταλαιπωρημένη η Μαρίκα μου διηγήθηκε τ' ά κατέκαστα:

"Ο "Αντώνης της χρυσό παιδί, αλλά, τόσο βιαστικός, βρε παιδί μου. "Όλο άντε Μαρίκα να πάμε εκεί, άντε Μαρίκα να πάμε έδω, άντε Μαρίκα γρήγορα, άντε Μαρίκα δεν έχουμε χρόνο.

2 —Δέν άντέχω σου λέω! Φαντάσου τί θ' α γίνει αύριο που θ' α παντρευτούμε. Θ' α μετατραπώ σ' ένα νευρόσπαστο.

Προσπάθησα να την πείσω πώς αύριο που θ' α παντρευτούμε άναγκαστικά κι' εκείνη θ' α γίνει πιδ... βιαστική. "Όταν ξέρεις πώς πρέπει να τ' άκάνεις και τούτο και τ' άλλο, θέλοντας και μη θ' α στριμωχθείς, θ' α ακολουθήσεις την ένταση του περιβάλλοντος. Καλή είναι η ήρεμία η γαλήνη, ο ρυθμός αυτός ο ήσυχος, ο χωρίς βιασύνη, ιδιαίτερα στην έποχή μας όπου τ' ά πάντα θαρρείς και στριφογυρίζουν δαιμονισμένα. "Όμως, τί τ' ά θέτε, αν δεν προσαρμοστεί κανείς σε ένα τόνο κάπως πιο γοργό, κινδυνεύει να μείνει πίσω από τον άλλο κόσμο.

—Δέν ξέρω αν πείσθηκε η Μαρίκα ή αν θ' α πραγματοποιήσει την άπειλή της, να χωρίσει. Πάντως, μεταξύ μας, ελπίζω πολύ για τ' ό πρώτο.

Ε

XI.135